

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **A. V.**, zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem Hybernská 9, Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2003, čj. OAM-5472/VL-11-C09-2002, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 14 Az 489/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 4. 2005, č. j. 14 Az 489/2003 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně na něj nebyla vztážena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle žalovaného byly důvodem žádosti žalobce o azyl jeho potíže s bratrem, snaha o zajištění lepšího života a snaha o úpravu pobytu na území České republiky. Žalovaný uvedl, že problémy s bratrem neměl žalobce ze žádného z důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť příčinou těchto problémů byl žalobcův poměr s bratrovou manželkou, což nemůže být důvodem pro udělení azylu. Ke snaze žalobce začít v České republice nový život žalovaný uvedl, že výčet důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu je taxativní a snaha o zajištění lepšího života v nich není zahrnuta. Pro legalizaci

pobytu žalovaný doporučil využít některého z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, když neshledal, že by žalobci hrozilo v zemi původu nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestu; přitom odkázal mj. na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věcech Vilvarajah a Costello-Roberts.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 4. 2005, č. j. 14 Az 489/2003 - 28, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že žalobce opustil vlast z důvodu problémů s bratrem. V roce 1996 byl v České republice zatčen, odsouzen za podvod a po výkonu trestu deportován do Bulharska, odkud v roce 1997 přijel zpět do České republiky a každé tři měsíce překračoval hranice, aby zde mohl legálně pobývat. V roce 2000 mu bylo sděleno obvinění z trestného činu pozměňování veřejné listiny a byl čtrnáct měsíců ve vyšetřovací vazbě. Soud se ztotožnil se žalovaným, že problémy s bratrem a snaha o legalizaci pobytu nejsou důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a že u žalobce nebyla u něj dána ani překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle soudu dodržel žalovaný v řízení zákonný postup, žalobci byl dán prostor vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, avšak nenavrlh doplnění řízení ani provedení dalších důkazů. Podle soudu bylo dostatečně prokázáno, že žalobce nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ani z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Skutkový stav věci byl podle soudu zjištěn dostatečně, žalovaný se vypořádal s obsahem zpráv o situaci v zemi původu i se všemi tvrzeními žalobce vznesenými v průběhu správního řízení. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Včasnou kasační stížnost stěžovatel podal z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle něj žalovaný ani soud nezjistily řádně rodinnou situaci na straně stěžovatele, čímž se dopustily porušení § 3, § 32 odst. 1 a § 46 spr. ř. V mezidobí stěžovatel uzavřel dne 10. 9. 2004 manželství s českou státní příslušnicí A. B., rozenou K., a dne 26. 4. 2005 se jim narodil syn F. A. Proto měla být zhodnocena možnost udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel dále uvedl, že byl v roce 1996 odsouzen za úmyslný trestný čin, nepodmíněný trest odnětí svobody vykonal a byl mu zahlazen; nebyl mu však zahlazen trest vyhoštění. Stěžovatel uvedl, že dne 12. 5. 2005 podal žádost o upuštění od zbytku výkonu trestu vyhoštění z důvodu sloučení rodiny, dosud však o tom nebylo rozhodnuto. Podle zákona o pobytu cizinců stěžovatel naplnil zákonnou podmínku pro udělení trvalého pobytu na území České republiky za základě povolení k pobytu podle § 65 a násl. tohoto zákona. Tato žádost však bude zamítnuta, pokud je cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob, což se stává v případě udělení trestu vyhoštění. Proto je stěžovatel přesvědčen o tom, že je u něj dán důvod pro udělení humanitárního azylu, jelikož jinak by byl nucen opustit území České republiky, čímž by byly narušeny rodinné vazby. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 4. 2005, č. j. 14 Az 489/2003 - 28, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dne 1. 12. 2005 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno doplnění kasační stížnosti, v němž stěžovatel zaslal soudu na vědomí usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 1. 11. 2005, sp. zn. 5 T 163/96, jímž bylo upuštěno od výkonu zbytku trestu vyhoštění.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zpochybnil důvody kasační stížnosti s ohledem na datum vydání svého rozhodnutí a navrhl odmítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Prvním důvodem podané kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Stěžovatel je přesvědčen o naplnění důvodů pro udělení humanitárního azylu. Institut humanitárního azylu je však výsledkem správního uvážení žalovaného, na jeho udělení není právní nárok. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu tedy správní soudy přezkoumávají pouze v omezeném rozsahu, a sice z hlediska toho, zda žalovaný při rozhodování nepřekročil zákonné meze správního uvážení nebo je nezneužil a v případě, že shledá, že meze správního uvážení nebyly překročeny ani zneužity, je další přezkum tohoto výroku rozhodnutí vyloučen. Krajský soud se přitom se skutečností, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, ve svém rozhodnutí vypořádal a neshledal pochybení v postupu žalovaného ohledně tohoto výroku. K tvrzení stěžovatele uvedeném v kasační stížnosti, že důvodem pro udělení humanitárního azylu by měl být sloučení jeho rodiny, neboť se v České republice oženil a založil zde rodinu a rovněž tak ke skutečnosti, že žalobci patrně nebude možné udělit trvalý pobyt podle zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud nemohl přihlídnout, neboť se jedná o novou skutečnost, která nastala po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a proto k ní Nejvyšší správní soud nemohl přihlídnout, neboť podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumávání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době napadeného rozhodnutí správního orgánu. Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Kasační stížnost byla podána z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Ustanovení § 3 odst. 4 spr. ř. ukládá správnímu orgánu povinnost vycházet při rozhodování ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Totéž vyplývá i z § 46 spr. ř., podle něhož musí být rozhodnutí ve správním řízení vydáno v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahovat předepsané náležitosti. Podle § 32 odst. 1 spr. ř. je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tímto účelem si opatřit podklady pro rozhodnutí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu žalovaný zjistil v řízení spolehlivě stav věci, když vycházel ze subjektivních informací sdělených žalobcem a z objektivních zpráv o situaci v zemi jeho původu. Tyto prameny poté žalovaný hodnotil samostatně i v jejich vzájemné souvislosti a na základě takto provedeného hodnocení dospěl k závěru, že stěžovatel nenaplnil důvody pro udělení azylu na území České republiky, neboť nebylo shledáno jeho pronásledování nebo odůvodněný strach z pronásledování z některého taxativně vymezeného důvodu pro udělení azylu. Jak správně uvedl krajský soud, žalovaný se podrobně zabýval všemi tvrzeními, které žalobce uvedl v řízení o udělení azylu; rovněž se tedy zabýval rodinnou

situaci stěžovatele v zemi původu, včetně problémů s bratrem, dospěl však k závěru, že tyto problémy nejsou důvodem pro udělení azylu. Věc lze uzavřít tak, že žalovaný se dostatečným způsobem vypořádal se všemi tvrzeními týkajícími se rodinné situace žalobce v zemi jeho původu, jež byly uplatněny v řízení o udělení azylu. Žalovaný ani soud se však nemohly zabývat s tvrzeními žalobce týkajícími se jeho nové rodinné situace, okolnostmi týkajícími se upuštění od výkonu zbytku trestu vyhoštění a problémy s udělením trvalého pobytu, protože tyto skutečnosti byly uplatněny až po vydání napadeného rozhodnutí, a jsou tedy novým skutkovým tvrzením (doplnění kasační stížnosti doručené Nejvyššímu správnímu soudu dne 1. 12. 2005 bylo navíc učiněno po uplynutí lhůty pro podání kasační stížnosti). Nejvyšší správní soud se jimi proto nemohl s odkazem na § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat, neboť podle tohoto ustanovení ke skutečnostem uplatněným po vydání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tedy není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

